Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 276 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE**
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. VANDENBROUCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 juli 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 326 919 van 19 mei 2025.

1.3. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op het CGVS op 2 oktober 2025.
1.4. De commissaris-generaal neemt op 28 oktober 2025 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van afkomst Pashtun te zijn, tot de stam Barikzai te behoren en het soennitisch islamitisch geloof aan te hangen. Je verklaart zeventien jaar oud te zijn. Je bent afkomstig uit het dorp Shokay, subdorp Gachan, in het centrum van de provincie Kapisa. Je bent gedurende vijf jaar naar school geweest, daarnaast volgde je ook religieuze lessen in de moskee.

Jij was al sinds lang geleden bevriend met een meisje uit jouw dorp, S., en jullie hadden een relatie. Op een dag gingen jullie naar de boomgaard, maar jullie werden er betrapt door de jongens van jullie dorp die lawaai begonnen te maken en schreeuwden. Jullie gingen hierop elk naar jullie eigen huis. Rond negen uur 's avonds klopten de broers van S. bij jullie op de deur. Ze sloegen je en je raakte bewusteloos. Je vader bracht je naar het ziekenhuis van de provincie, maar daar zeiden ze dat je naar het ziekenhuis van Kabul of Jalalabad moest. Jullie gingen naar het orthopedisch ziekenhuis van Kabul, waar je gedurende vijftien of zestien dagen werd opgenomen. Vervolgens verbleef je nog anderhalve maand bij je maternale oom D. A., in Sarai Shamali in de stad Kabul. Terwijl je bij je oom was, vroeg je je vader om naar huis te gaan, maar je vader vertelde je dat S. was vermoord.

Je verliet Afghanistan in de vierde maand van 2023, samen met je vader. Aan de grens tussen Iran en Turkije werd je vader opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. Jij reisde door via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië en Italië naar Frankrijk. In Frankrijk werd je opgepakt en moest je je vingerafdrukken afstaan. Je bleef er zes of zeven maanden en reisde vervolgens door naar België, waar je op 15 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Door je problemen in Afghanistan heb je psychologische problemen waarvoor je naar een psycholoog bent geweest.

In België ga je verder naar de OKAN-les, fitness je, voetbal je en speel je cricket met vrienden. Tijdens de schoolvakanties heb je ook vakantiewerk gedaan in restaurants.

Na jouw vertrek uit Afghanistan werd je vader naar de gevangenis gestuurd. Na bemiddeling via de dorpsouderen werd je vader vrijgelaten. Maar omdat je vader verantwoordelijk is voor jou, willen ze dat hij voor de rechtbank verschijnt.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je in kader van je eerste persoonlijke onderhoud volgende documenten neer: een attest van Fedasil in verband met het volgen van cursussen, een medisch verslag dd. 24 januari 2024, een psychologisch attest dd. 18 april 2024 en de taskera's van je moeder en vader. Tijdens je persoonlijk onderhoud liet je ook nog spraakberichten horen die je vader via WhatsApp heeft verstuurd. Je voogd bezorgde het CGVS op 30 juli 2024 per e-mail nog een medisch voorschrift.

Op 26 november 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan de problemen die door jou werden aangehaald. Jij tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 19 mei 2025 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 326919 omdat jij verder bevraagd moest worden over je psychologische problematiek en de impact hiervan op je aanpassingsvermogen alsook over je vrees wegens gepercipieerde verwestersing.

Ter staving van je verzoek leg je tijdens je beroepsprocedure volgende stukken neer: brieven van je OKAN leerkrachten, een psychologisch attest dd. 17 december 2024, loonbrieven, een schoolattest, een brief van een Afghaanse vriend, en een psychologisch attest dd. 10 april 2025.

In aanloop van je tweede persoonlijk onderhoud bezorgde je voogd per e-mail nog een kopie van jouw taskera op 30 september 2025. Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud leg je nog een brief van de OKAN-coördinator van je school neer. Jouw voogd bezorgt per e-mail op 13 oktober 2025 nog een foto van de medicatie die je neemt. Op 14 oktober 2025 stuurt jouw advocaat per e-mail nog opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud van 2 oktober 2025.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je verklaart verder aan het begin van je eerste persoonlijk onderhoud dat je door alles wat je mee hebt gemaakt in Afghanistan en onderweg onrustig wordt, niet goed kan slapen en medicatie neemt om te slapen en tegen de hoofdpijn (CGVS 1, p. 4). Je legt een medisch attest neer van Fedasil dd. 25 januari 2024. Hierin

wordt echter enkel melding gemaakt van fysieke letsels. Er wordt in dat attest niet aangegeven dat deze je zouden verhinderen om je verhaal naar behoren uiteen te zetten. Hetzelfde moet gezegd worden over het psychologisch verslag van Fedasil dd. 18 april 2024. Hierin valt wel te lezen dat je een heftig vluchtverhaal hebt, je periodes hebt waarin je moeilijkheden hebt met slapen, last hebt van nachtmerries, je medicatie krijgt om je slaapmoeilijkheden te verzachten en dat verdere psychologische opvolging aangewezen lijkt omdat je ondanks de medicatie nog steeds kampt met nachtmerries en slaapmoeilijkheden. Opnieuw blijkt hier niet uit dat je niet naar behoren je relaas uiteen zou kunnen zetten. Je voogd bezorgt het CGVS na het eerste persoonlijke onderhoud per e-mail nog een elektronisch voorschrift dd. 29-07-2024 van de medicatie die je neemt. Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaar je eerst dat het goed met je gaat (CGVS 2, p. 2). Later stel je wel dat je nog steeds veel stress hebt waardoor je zaken snel vergeet en nachtmerries hebt (CGVS 2, p. 8). Je verklaart echter ook dat je gedurende de zomer niet naar de psycholoog bent geweest, maar ze in het centrum wel opnieuw een afspraak voor je gaan regelen (CGVS 2, p. 8). Je verklaart zelf ook dat je situatie is verbeterd (CGVS 2, p. 8). In kader van je beroepsprocedure leg je twee attesten neer van een psycholoog. In het attest dd. 17 december 2024 valt te lezen dat je werd aangemeld in juli 2024, initieel therapie volgde met een tweewekelijkse frequentie en dit in november 2024 werd opgetrokken naar wekelijks. Hierin valt verder te lezen dat je constant heel veel stress ervaart en dat dit jou angst en paniekaanvallen geeft, je slecht slaapt, last hebt van nachtmerries, piekergedachten hebt en gevoelens van onmacht en hopeloosheid ervaart. Deze klachten hebben effect op jouw dagelijks functioneren doordat je erg vermoeid bent en je moeilijk kan concentreren. In het attest dd. 10 april 2025 afkomstig van dezelfde psycholoog valt te lezen dat je je beter voelt en er een positieve evolutie is. Uit de door jouw neergelegde documenten blijkt bijgevolg niet concreet dat jij niet bij machte zou zijn om aan de procedure internationale bescherming deel te nemen of dat jij niet in staat zou zijn om betekenisvolle verklaringen af te leggen. Jouw verklaring dat je een slecht geheugen zou hebben, blijft verder bij blote beweringen, gezien hierover niets vermeld staat in de attesten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je geeft geen duidelijk zicht op je identiteit. Je legde immers in Frankrijk andere verklaringen af dan in België. Daar verklaarde je immers, toen je er asiel aanvroeg op 2 juni 2023, geboren te zijn op (…) 2005, en aldus volwassen te zijn, terwijl je bij aankomst in België beweerde drie jaar jonger te zijn en geboren te zijn (…) 2008 (Fiche Mineur Étranger Non Accompagné, p. 1). Hiermee geconfronteerd kan je slechts stellen dat je het je niet meer exact kan herinneren maar dat je denkt er hetzelfde verklaard te hebben als in België en je ook minderjarig was in Frankrijk (CGVS 2, p. 11). Dit biedt geen uitleg voor je tegenstrijdige verklaringen. Verder blijkt uit de informatie die het CGVS van Frankrijk heeft ontvangen dat jij in Frankrijk verklaarde een broer te hebben, genaamd . R. B., die er over de subsidiaire bescherming zou beschikken. Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud wordt er je gevraagd of je familie hebt in Europa en of je misschien ergens verklaard hebt dat je familie in Europa hebt, maar je blijft volhouden dat dit niet zo is (CGVS 2, p. 5). Geconfronteerd met je verklaringen in Frankrijk blijf je volhouden dat je er geen familie hebt en dat je het ook zo niet hebt verklaard (CGVS 2, p. 11-12). Dat je na afloop van je tweede persoonlijk onderhoud nog via je advocaat in de mail dd. 14 oktober 2025 laat weten dat andere jongens je hadden geadviseerd om niet de waarheid te zeggen tijdens je eerst interview in Frankrijk zodat je niet terug gestuurd zou worden naar Slovenië, maar je moest wachten tot je er je grote interview had en je door de mentale druk waaronder je stond je niet meer goed weet wat je in Frankrijk hebt gezegd, is geen afdoende uitleg. Er kan immers van je verwacht worden dat je tegen de asielinstanties van een Europees land vanaf het begin de waarheid vertelt over je identiteit, gezien dit een kernelementen is van je verzoek om internationale bescherming .

Je legt wel een kopie van je taskara neer waarmee je je verklaringen over je identiteit kracht bij wil zetten, maar ook over dit document zijn je verklaringen niet consistent. Je verklaart hier immers over dat deze van je werd afgenomen en in brand gestoken in Kroatië (CGVS 1, p. 5). Je stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter dat je originele taskera bij je ouders thuis ligt en je GSM, die een kopie van je taskera bevat, in Kroatië in beslag genomen werd door de politie (Verklaring DVZ, p. 10-11, punt 26). En ook op de dag van je asielaanvraag verklaarde je dat je een taskera in Afghanistan hebt (Fiche MENA, p. 2). Geconfronteerd met je verklaringen bij de DVZ, herhaal je nog eens dat je je originele taskera bij had, ze alles hebben afgenomen en in brand gestoken, maar dat alles nog in het registerboek in Afghanistan stond (CGVS 1, p. 14). Je biedt hiermee echter geen verklaring waarom je bij DVZ verklaarde dat je originele taskera thuis bij je ouders lag. Op 30 september 2025 stuurt je voogd per e-mail een kopie van je taskera door. Gevraagd hoe het komt dat je dit nooit eerder hebt neergelegd, stel je dat je je best hebt gedaan om het te bemachtigen, maar het heel moeilijk is om je te informeren bij de taliban over je dossier en een kopie aan te vragen (CGVS 2, p. 6). Deze uitleg is niet aannemelijk. Je verklaart immers dat je deze taskera al had in Afghanistan en het origineel exemplaar maar dertig à veertig dagen geleden is vernietigd (CGVS 2, p. 7). Nogmaals gevraagd waarom je nooit eerder een kopie hebt neergelegd, werp je op dat je toen je aankwam in België je geen contact had met

je familie, maar alleen maar met je vader, die vervolgens in kader van je beroepsprocedure alles gedaan heeft om je documenten te verkrijgen (CGVS 2, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende, gezien je tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaarde nog contact te hebben gehad met je moeder en ook je vader nog contact heeft met je moeder (CGVS 1, p. 6, p. 9-10). Bovendien ben je opnieuw tegenstrijdig over je taskera. Je past terug je verklaringen aan en stelt dat je in Kroatië maar een kopie bij had en niet je originele taskera (CGVS 2, p. 7). Dat je opnieuw tegenstrijdig bent over je identiteitsdocument, en plots met een kopie afkomt, terwijl je verklaarde dat de originele was vernietigd en dat je telefoon waarop je de kopie had in beslag zou zijn genomen, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid.

Hierbij moet benadrukt worden dat de kopie van je taskera niet volstaat als bewijs van je identiteit. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Je blijkt verder geen enkele notie te hebben van de Afghaanse kalender, terwijl je gedurende vijf jaar in Afghanistan naar school bent geweest (CGVS 1, p. 4, p. 7). Hierop gewezen, werp je op dat je klein was toen je Afghanistan verliet, je tot de vijfde klas hebt gestudeerd, maar je hersenen niet meer functioneren en je niet weet aan wat je moet denken, aan de problemen van je moeder en broers of je vader die het land heeft verlaten en dat je gek wordt in het open centrum en je niets begrijpt (CGVS 1, p. 8). Dit excuus kan niet overtuigen gezien je weldegelijk op andere vragen kan antwoorden tijdens je persoonlijk onderhoud. Zo weet je wel uit te leggen op welke plaatsen je gewoond hebt in Afghanistan (CGVS 1, p. 8), weet je ook je reisweg en problemen uiteen te zetten (CGVS 1, p. 12, p. 14-15), waardoor je bewering dat je hersenen niet functioneren bezwaarlijk als excuus kan worden beschouwd voor je gebrek aan kennis over de Afghaanse kalender. Dat je tijdens je tweede persoonlijk onderhoud nog verklaart dat je in Afghanistan niets hebt kunnen leren omdat je leerkrachten niet aanwezig waren en er niet goed werd lesgegeven, kan niet meer overtuigen, gezien je hier niets over aanhaalde tijdens je eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 14-15).

Daarbij ben je ook niet consistent over je familie in Afghanistan. Zo ben je tegenstrijdig over waar je maternale ooms wonen. Je verklaart initieel dat je maternale oom D. A. in Sarai Shamali in Kabul woont (CGVS 1, p. 8). Gevraagd naar je maternale ooms, zeg je dat je er drie hebt: D. A., Gul Agha en Asif en stel je dat ze alledrie in Shokay wonen. Er wordt je nog eens ter bevestiging gevraagd of D. A. ook in Shokay is, wat je bevestigt en je stelt vervolgens ook dat hij altijd in Shokay heeft gewoond (CGVS 1, p. 11). Gevraagd hoe het dan kan dat je bij hem in Kabul hebt verbleven, werp je op dat het een andere D. A. is, die dezelfde naam heeft maar ergens anders verblijft (CGVS 1, p. 12). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien je hem ook aanwees als je maternale oom en je expliciet stelde dat je er drie had (CGVS 1, p. 8, p. 11-12). Hierop gewezen kan je enkel stellen dat je dat inderdaad hebt gezegd, maar bied je verder geen uitleg voor je tegenstrijdige verklaringen.

Ook over je paternale ooms ben je tegenstrijdig. Je beweert dat je er vier hebt, maar dat ze alle vier overleden zijn (CGVS 1, p. 11). Later tijdens je persoonlijk onderhoud verklaar je echter dat je vier paternale ooms in je dorp wonen (CGVS 1, p. 19). Er wordt je nog eens expliciet gevraagd of je vier paternale ooms daar nu nog wonen, waarop je dit bevestigt en toevoegt dat ze allemaal daar zijn (CGVS 1, p. 19). Dat je dan, geconfronteerd met je tegenstrijdige verklaringen, opwerpt dat je hun families bedoelt, kan niet meer overtuigen (CGVS 1, p. 19).

Dat je niet consistent bent over je taskera, je geen kennis hebt van de Afghaanse kalender en je bovendien tegenstrijdig bent over waar je familie verblijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van verklaringen over je identiteit en herkomst. Hierbij dient benadrukt te worden, dat het aan jou als verzoeker om internationale bescherming toekomt om duidelijk zicht te geven op je herkomst en identiteit.

Ook jouw houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je vrees wordt ondermijnd door de vaststelling dat je gedurende zes à zeven maanden in Frankrijk verbleven hebt, je wel vingerafdrukken hebt gegeven, maar je er voor zover je weet geen internationale bescherming hebt aangevraagd. Je stelt hierover dat je het systeem niet kende en de levensnorm er niet zo goed was, je wel een kamer in een opvangcentrum had en een voogd, maar het eten niet zo goed was als je wilde, dat ze maar 220 euro op je kaart stortten en dit niet genoeg was om kledij te kopen en het schoolsystem ook niet goed was, waardoor je besloot naar België te komen (CGVS 1, p. 13). Uit de Eurodac Search Result dd. 15/01/2024 blijkt echter dat je weldegelijk asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. Dat je er dan gedurende enkele maanden verbleef en vervolgens weer vertrok, zonder de uitkomst van je procedure af te wachten, getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven kan immers verwacht worden dat hij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en het resultaat van deze procedure ook afwacht. Dat je dat niet deed, tast de door jou aangehaalde vrees aan.

Verder kan er hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan je relatie met S.. Je weet immers amper iets over haar te vertellen. Er wordt je gevraagd wat je leuk vond aan S., waarop je het nietszeggende antwoord geeft dat het een kwestie van het hart was en het gebeurt en nog verdere beeldspraak gebruikt, maar je niet concreet kan vertellen wat je leuk vond aan haar. De vraag nogmaals herhaald, tracht je je er vanaf te maken door simpelweg te poneren dat je alles aan haar leuk vond (CGVS 1, p. 16). Opnieuw weet je niets concreet te vertellen over S. zelf. Gevraagd om iets over haar te vertellen, blijf je opnieuw vaag en stel je dat ze een goed meisje was met een mooi karakter, dat alles wat ze deed goed was, ze niets verkeerd deed en ze geen slecht meisje was (CGVS 1, p. 16). Erop gewezen dat je verklaringen heel weinigzeggend zijn, en gevraagd over wat S. deed of waarover jullie spraken, weet je enkel te zeggen dat ze van plan was om groter te worden in de toekomst en te trouwen met jou, maar dat het niet mogelijk was (CGVS 1, p. 16). Dat jullie enkel over trouwen zouden praten, en je voor de rest niets kan vertellen over S. is echter niet aannemelijk. Dat je dermate weinig over S. weet te vertellen en je verklaringen niet doorleefd zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van je relatie met S..

Bovendien ben je ook tegenstrijdig over wat er tussen jou en S. gebeurd is voor jullie werden ontdekt. Bij DVZ verklaarde je dat jullie seks hadden toen jullie werden betrapt (CGVS vragenlijst, p. 2, punt 5). Gevraagd wat jullie zoal deden wanneer jullie afspraken, stel je tijdens je persoonlijk onderhoud echter dat jullie geen haram dingen deden, jullie op de lippen kusten, en toen jullie in de boomgaard waren jullie elkaars handen vasthielden (CGVS 1, p. 17). Later tijdens je persoonlijk onderhoud zeg je echter dat jullie haram dingen aan het doen waren toen jullie werden betrapt (CGVS 1, p. 18). Gevraagd wat je daarmee bedoelt, stel je dat jullie samen waren, je tegen haar zei dat ze met jou moest trouwen en jullie verliefd waren op elkaar (CGVS 1, p. 18). Erop gewezen dat je tot nu toe gezegd had dat jullie gekust hebben, elkaars handen hebben vastgehouden, en expliciet gevraagd of jullie meer gedaan hebben dan dat, stel je dat jullie alleen gekust hebben en niets meer hebben gedaan. Je zegt dat jullie die dag wel van plan waren om meer te doen, maar het niet is gebeurd (CGVS 1, p. 18). Gewezen op je tegenstrijdige verklaringen, kan je enkel stellen dat jullie die dag van plan waren seks te hebben en daarvoor enkel op de lippen hadden gekust (CGVS 1, p. 18). Dat je bij DVZ enerzijds stelt dat jullie seks hadden toen jullie werden betrapt, maar tijdens je persoonlijk onderhoud verklaart dat dit niet is gebeurd, zet de geloofwaardigheid van je problemen verder op de helling.

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan je verklaringen dat je na de problemen en voor je vertrek nog anderhalve maand bij je maternale oom D. A. in Sarai Shamali in Kabul zou hebben verbleven (CGVS 1, p. 8). Zoals hierboven reeds gesteld ben je immers tegenstrijdig over zijn woonplaatsen.

Tijdens je tweede persoonlijke onderhoud verklaar je dat je familie nog problemen kent en dat de broers van S. bij de taliban zijn, dat ze functies hebben en ze naar de woning van je moeder zijn gekomen om navraag te doen over jou (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar de functies van de broers waarvan je zegt dat ze bij de taliban zijn, herhaal je slechts dat ze zijn beginnen werken voor de taliban na je vertrek voor je verder praat over de algemene situatie van Afghanistan. Erop gewezen dat het belangrijk is dat je op de gestelde vraag antwoordt, stel je niet op de hoogte te zijn, dat je alleen je moeder hebt horen zeggen dat ze bij de taliban zijn en ze een huiszoeking hebben gedaan, maar jij in België bent, dus je het niet weet (CGVS 2, p. 5-6). Gevraagd of je het aan je moeder hebt gevraagd werp je op dat ze als vrouw niet naar buiten mag komen en ze zich dus niet kan informeren. Gevraagd of je maternale ooms het niet weten, antwoord je compleet naast de kwestie dat zelfs als je maternale ooms het zouden weten, ze niet in staat zouden zijn om iets te doen (CGVS 2, p. 6). Dat je enerzijds stelt dat de broers van S. bij de taliban zijn en functies hebben, maar anderzijds helemaal niets weet te vertellen wat deze functies dan zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van je problemen nog verder.

Er kan daarnaast geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit jouw psychologische problemen. Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan je vluchtrelaas, terwijl jij onder meer deze gebeurtenissen aanduidt als bron van je problemen (CGVS 1, p. 4). Voorts zijn de psychologische problemen zoals beschreven in de door jou neergelegde attesten en jouw verklaringen niet afdoende om aan te nemen dat jij zou lijden aan ernstige psychologische problemen die aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit jouw verklaringen blijkt dat je stress en angst hebt en dat je medicatie neemt (CGVS 2, p. 8-9). Uit jouw attesten blijkt verder ook dat je constant heel veel stress ervaart dit jou angst en paniekaanvallen geeft, je slecht slaapt, last hebt van nachtmerries, piekergedachten hebt en gevoelens van onmacht en hopeloosheid ervaart. Deze klachten hebben effect op jouw dagelijks functioneren doordat je erg vermoeid bent en je moeilijk kan concentreren. Nergens in deze attesten wordt een duidelijke diagnose naar voren geschoven. Er valt bovendien, in het attest dd. 10 april 2025, te lezen dat je je beter voelt en er een positieve evolutie is. Verder blijkt uit jouw verklaringen dat je, ondanks deze psychologische problemen, in België naar school kan gaan en kan werken, en je je – naar eigen woorden – hebt aangepast (CGVS 2, p. 4, p. 8, p. 9). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom je je bij terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen en daar zou kunnen deelnemen aan het publieke leven zoals je ook in België doet. Dat jouw voogd na je persoonlijk onderhoud per e-mail dd. 13 oktober 2025 liet weten dat jij in oktober opnieuw twee afspraken hebt gepland bij de psycholoog, verandert hier niets aan. Het CGVS betwist immers niet dat je een psycholoog raadpleegt.

De overige documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

Wat betreft de spraakberichten die je liet horen tijdens je persoonlijk onderhoud, waarvan je stelt dat ze afkomstig zijn van je vader (CGVS 1, p. 5-6), dient opgemerkt te worden dat deze spraakberichten van

eender wie afkomstig kunnen zijn en ze al helemaal niet afkomstig zijn uit een objectieve bron. Ze kunnen gemakkelijk op jouw vraag en instructies opgesteld zijn. De bewijswaarde ervan is aldus uitermate beperkt.
Wat betreft de taskera's die je neerlegt van je vader en moeder, moet worden herhaald dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten beperkt is wegens wijdverspreide corruptie.
Wat betreft de psychologische attesten die je neerlegt, moet erop gewezen worden dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin jij je psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het CGVS betwist niet dat je een zekere mate van psychologische problemen hebt, maar stelt anderzijds vast dat er nergens in jouw attesten een concrete diagnose wordt gesteld. Daarnaast bieden de attesten geen steun voor je verklaarde problemen in Afghanistan.
Het medisch attest dat je neerlegt kan enkel aantonen dat je twee littekens hebt. Ook dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het voorschrift dat je neerlegt kan verder louter aantonen dat er jou medicatie werd voorgeschreven.
Het elektronisch voorschrift en de foto van de medicatie die je neerlegt, hebben louter betrekking op medicatie neemt, zij kunnen echter niet aantonen dat jij niet in staat zou zijn om terug te keren naar Afghanistan.
De brief van de Afghaanse vriend, die schrijft dat hij je al sinds je kindertijd kende, kan verder ook niet dienen om je identiteit te bevestigen, gezien hij geen objectieve bron is.
Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.
Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.
In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.
In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met

het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.
Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.
U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).
Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).
Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).
Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.
Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen

Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.
Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.
Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).
Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.
Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf , EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) , de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de Afghanistan op mei 2024, EUAA Country Guidance https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024 , Focus van november 2024, beschikbaar van de beschikbaar EUAA Afghanistan – op Country https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.
Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatrieerd.
Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.
De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'. Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.
Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot minstens vijftienjarige leeftijd (in Frankrijk verklaarde je nog drie jaar ouder te zijn, cfr. supra) in Afghanistan hebt verbleven (CGVS 1, p. 1, p. 13) waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat jij tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde tot de vijfde graad naar school bent geweest, religieuze lessen hebt gevolgd in de moskee en meewerkte op de gronden van je familie (CGVS 1, p. 4, p. 10). Bovendien blijk jij tot april 2023 in Afghanistan te hebben verbleven (CGVS 1, p. 13), anderhalf jaar na de machtsovername door de taliban. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van 21 maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban (CGVS 1, p. 10-11; CGVZ 2, p. 4).

Je verklaart aan in België naar school te gaan, vakantiewerk te hebben gedaan in restaurants waar je groenten snijdt en ingrediënten voorbereidt, naar de fitness te gaan, te voetballen en cricket te spelen met vrienden. Verder verklaar je nog dat je je Belg voelt omdat je hier veel vrienden hebt, de taal hebt geleerd en hier goed wordt behandeld (CGVS 2, p. 12-13). Je verklaart verder dat je voetbal en cricket speelt met jongens van je school van verschillende nationaliteit, zoals Afghanistan, Syriërs en Afrikanen, je fitnesst met een Afghaanse vriend en ook in Oostende hebt verbleven bij een Afghaanse vriend (CGVS 2, p. 13). Je legt in dit verband ook een schoolattest neer, loonfiches, een attest van Fedasil dat je cursussen hebt gevolgd, als ook verschillende brieven van leerkrachten, een Afghaanse vriend en de OKAN-coördinator die jou willen

steunen en waarin onder andere valt te lezen dat je toegewijde leerling bent, je je best doet op school, je alle kansen grijpt om je verder te ontwikkelen en een waardevolle bijdrage wil leveren aan de samenleving. Het CGVS betwist deze elementen niet, maar uit deze documenten blijkt niet dat je je niet opnieuw aan de heersende normen van de Afghaanse samenleving zou kunnen aanpassen.
Je stelt verder dat je gevoel is veranderd en verwijst hierbij eerst naar je problemen voor je ook zegt dat je hier kan studeren en vrij bent (CGVS 2, p. 14). Gevraagd om concreet te vertellen hoe je nog bent veranderd, verwijs je naar toekomstplannen die je hebt (CGVS 2, p. 14). Gevraagd waarom je in Afghanistan niet zou kunnen studeren, verwijs je echter enkel naar de problemen die je beweert gehad te hebben (CGVS 2, p. 14), die niet geloofwaardig zijn. Je werpt verder nog op dat er geen werkgelegenheid is in Afghanistan en je hier in België vrijheid hebt. Gevraagd over welke vrijheden je spreekt, verwijs je enkel naar de keuze van welke kledij je draagt, je haar- en baardstijl (CGVS 2, p. 15-16), dewelke echter geen fundamentele rechten zijn. Gevraagd over welke vrijheden je nog spreekt, vermelds je dat vrouwen niet kunnen werken en studeren, terwijl in België iedereen van rechten en vrijheden kan genieten (CGVS 2, p. 15). Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving.
Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Verder blijkt uit je verklaringen dat je nog steeds moslim bent, je iedere vrijdag naar de moskee gaat voor het vrijdaggebed en je ook thuis nog bidt (CGVS 2, p. 16-17).
Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 3 en 12 van het Verdrag van de Verenigde naties inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker brengt op 21 juli 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij gewezen wordt op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:
"*1. Persoonlijke verklaring verzoeker*
2. Verklaring A. K. S.
3. Verklaring gewezen voogd
4. Verklaring E. S.
5. Diploma OKAN – traject
6. Verklaring mevr S. leerlingenbegeleider
7. Verklaring OKAN leerkrachten
8. Overzicht loopbaan
9. Stukken mbt tewerkstelling
10. Verklaring werkgever
11. Attest PSY Works
12. Attest psycholoog".

2.2.2. Verweerder brengt op 6 augustus 2026 een aanvullende nota bij op grond van oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende informatie, waarvan de weblink wordt vermeld:
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van juni 2026;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van januari 2026;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 27 maart 2026.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:
"*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.*
Je verklaart verder aan het begin van je eerste persoonlijk onderhoud dat je door alles wat je mee hebt gemaakt in Afghanistan en onderweg onrustig wordt, niet goed kan slapen en medicatie neemt om te slapen en tegen de hoofdpijn (CGVS 1, p. 4). Je legt een medisch attest neer van Fedasil dd. 25 januari 2024. Hierin wordt echter enkel melding gemaakt van fysieke letsels. Er wordt in dat attest niet aangegeven dat deze je zouden verhinderen om je verhaal naar behoren uiteen te zetten. Hetzelfde moet gezegd worden over het psychologisch verslag van Fedasil dd. 18 april 2024. Hierin valt wel te lezen dat je een heftig vluchtverhaal hebt, je periodes hebt waarin je moeilijkheden hebt met slapen, last hebt van nachtmerries, je medicatie krijgt om je slaapmoeilijkheden te verzachten en dat verdere psychologische opvolging aangewezen lijkt omdat je ondanks de medicatie nog steeds kampt met nachtmerries en slaapmoeilijkheden. Opnieuw blijkt hier niet uit dat je niet naar behoren je relaas uiteen zou kunnen zetten. Je voogd bezorgt het CGVS na het eerste persoonlijke onderhoud per e-mail nog een elektronisch voorschrift dd. 29-07-2024 van de medicatie die je neemt. Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaar je eerst dat het goed met je gaat (CGVS 2, p. 2). Later stel je wel dat je nog steeds veel stress hebt waardoor je zaken snel vergeet en nachtmerries hebt (CGVS 2, p. 8). Je verklaart echter ook dat je gedurende de zomer niet naar de psycholoog bent geweest, maar ze in het centrum wel opnieuw een afspraak voor je gaan regelen (CGVS 2, p. 8). Je verklaart zelf ook dat je situatie is verbeterd (CGVS 2, p. 8). In kader van je beroepsprocedure leg je twee attesten neer van een psycholoog. In het attest dd. 17 december 2024 valt te lezen dat je werd aangemeld in juli 2024, initieel therapie volgde met een tweewekelijkse frequentie en dit in november 2024 werd opgetrokken naar wekelijks. Hierin valt verder te lezen dat je constant heel veel stress ervaart en dat dit jou angst en paniekaanvallen geeft, je slecht slaapt, last hebt van nachtmerries, piekergedachten hebt en gevoelens van onmacht en hopeloosheid ervaart. Deze klachten hebben effect op jouw dagelijks functioneren doordat je erg vermoeid bent en je moeilijk kan concentreren. In het attest dd. 10 april 2025 afkomstig van dezelfde psycholoog valt te lezen dat je je beter voelt en er een positieve evolutie is. Uit de door jouw neergelegde documenten blijkt bijgevolg niet concreet dat jij niet bij machte zou zijn om aan de procedure internationale bescherming deel te nemen of dat jij niet in staat zou zijn om betekenisvolle verklaringen af te leggen. Jouw verklaring dat je een slecht geheugen zou hebben, blijft verder bij blote beweringen, gezien hierover niets vermeld staat in de attesten.
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen."
Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en zijn kwetsbaarheid. Hij wijst in dit verband op zijn psychologische problemen en de cognitieve beperkingen met een beperkt

aanpassingsvermogen die volgens hem een directe invloed hebben op zijn vermogen om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen.
Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Zo werden de gehoren van verzoeker op het CGVS afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer(s) tijdens de gehoren voldoende oog hebben gehad voor de destijds minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.
Daarnaast brengt verzoeker met de loutere benadrukking van zijn jonge leeftijd, kwetsbaarheid en aangehaalde psychologische problemen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden door de commissaris-generaal geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente bevindingen.
De Raad oordeelt inzake de voorliggende medische attesten en psychologische rapporten, waaronder deze bijgebracht middels verzoekers aanvullende nota, dat hieruit niet kan vastgesteld worden dat verzoeker tijdens beide gehoren die werden afgenomen door een gespecialiseerde protection officer en alwaar hij de bijstand genoot van een tolk alsook zijn voogd en advocaat, niet in staat zou zijn geweest of in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.
De Raad merkt op dat uit deze stukken geenszins kan worden vastgesteld dat de medische/psychologische staat van verzoekster een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel uit de aanwezige stukken blijkt dat verzoeker littekens vertoont, slaapproblemen heeft waarvoor hij medicatie inneemt evenals angst en paniekaanvallen heeft met tevens melding van aanhoudende vermoeidheid die zijn concentratie en leervermogen beïnvloedt met een onderliggend traumaproblematiek, merkt de Raad op dat niet kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij daadwerkelijk lijdt aan geheugenproblemen of een dermate cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn medische of psychische problemen niet bij machte was om zijn gehoren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.
De opgesomde symptomen in de psychologische/psychotherapeutische attesten zijn overigens gebaseerd op de verklaringen en eigen gedragingen van verzoeker en uit deze attesten kan niet blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.
Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met de neergelegde (medische) stukken geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu hij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).
Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.
De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoeker het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.
Waar in het verslag van 1 juni 2026 zoals bijgebracht middels verzoekers aanvullende nota gewag wordt gemaakt van “vermoedelijke lagere cognitieve mogelijkheden” gelet op een lage score (IQ70) bij een non-verbale IQ-test, wordt aangestipt dat hierin geen afdoende bijkomende informatie wordt verschaft over de daarbij gehanteerde methode, de betrouwbaarheid ervan en de bruikbaarheid van een dergelijke (mogelijks gestandaardiseerde) test in een interculturele context, laat staan dat het informatie bevat over de praktische implicaties van deze IQ-score in het kader van een persoonlijk onderhoud, dit met bijstand van een tolk en een gespecialiseerde protection officer, gericht op verzoekers eigen leefwereld en zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Hoe dan ook ligt heden geen uitgebreide, sluitende diagnose voor van een (eventuele) mentale beperking.
Het feit dat een persoon een verstandelijke beperking heeft of een laag IQ geeft daarenboven op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming helemaal niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26

August 2020, p. 89), te meer in casu verzoeker steunmaatregelen werd verleend en hij reeds in Afghanistan - alwaar hij tot de vijfde graad naar school is geweest, religieuze lessen heeft gevolgd in de moskee en soms meewerkte op de gronden van de familie - wel in staat bleek actief deel te nemen aan het dagelijkse leven (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4, 9-10; Verklaring DVZ, p. 6).
Uit niets in de weergave van de persoonlijke onderhouden blijkt voorts dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. Ondanks deze bijgebrachte elementen en stukken kan uit de gehoren geenszins afgeleid worden dat er zich noemenswaardige problemen hebben voorgedaan en verzoeker niet in staat was concreet en uitgebreid te antwoorden op de hem gestelde vragen. Uit verzoekers persoonlijke onderhouden blijkt afdoende dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om zijn verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te repliceren op de vragen. In het kader van zijn tweede onderhoud werd hij in navolging van het vernietigingsarrest van de Raad van 19 mei 2025 bovendien bijkomend en diepgaand gehoord omtrent zijn medische problematiek en levensstijl in België en de impact hiervan bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker kreeg bij aanvang van zijn gehoren een omstandige inleiding omtrent het verloop ervan en stelde dit begrepen te hebben alsook tijdens beide gehoren de tolk en de vragen goed te begrijpen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 1-3, 21; tweede persoonlijk onderhoud, p. 1-3, 17). Verzoeker werd er tevens uitdrukkelijk op gewezen dat hij steeds kon aangeven mocht er een probleem zijn en er werden ook meerdere pauzes ingelast en voorgesteld (eerste persoonlijk onderhoud, p.5, 12, 15; tweede persoonlijk onderhoud, p. 15). In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer zowel open als gesloten vragen heeft gesteld en waar nodig de vragen heeft geherformuleerd, hetgeen verzoeker toeliet om uitgebreide verklaringen af te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven. Noch uit verzoekers gehoren noch uit de bestreden beslissing blijkt zodoende dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Inzake verzoekers verwijzingen naar ’s Raads rechtspraak wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet)

2.3.3.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten nadat hij werd betrapt met een meisje uit zijn dorp wiens broers hem daarop hebben aangevallen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geen duidelijk zicht geeft op zijn identiteit waarbij wordt gewezen op meerdere inconsistente en gebrekkige verklaringen:
“*Je geeft geen duidelijk zicht op je identiteit. Je legde immers in Frankrijk andere verklaringen af dan in België. Daar verklaarde je immers, toen je er asiel aanvroeg op 2 juni 2023, geboren te zijn op (…) 2005, en aldus volwassen te zijn, terwijl je bij aankomst in België beweerde drie jaar jonger te zijn en geboren te zijn (…) 2008 (Fiche Mineur Étranger Non Accompagné, p. 1). Hiermee geconfronteerd kan je slechts stellen dat je het je niet meer exact kan herinneren maar dat je denkt er hetzelfde verklaard te hebben als in België en je ook minderjarig was in Frankrijk (CGVS 2, p. 11). Dit biedt geen uitleg voor je tegenstrijdige verklaringen. Verder blijkt uit de informatie die het CGVS van Frankrijk heeft ontvangen dat jij in Frankrijk verklaarde een broer te hebben, genaamd . R. B., die er over de subsidiaire bescherming zou beschikken. Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud wordt er je gevraagd of je familie hebt in Europa en of je misschien ergens verklaard hebt dat je familie in Europa hebt, maar je blijft volhouden dat dit niet zo is (CGVS 2, p. 5).*

Geconfronteerd met je verklaringen in Frankrijk blijf je volhouden dat je er geen familie hebt en dat je het ook zo niet hebt verklaard (CGVS 2, p. 11-12). Dat je na afloop van je tweede persoonlijk onderhoud nog via je advocaat in de mail dd. 14 oktober 2025 laat weten dat andere jongens je hadden geadviseerd om niet de waarheid te zeggen tijdens je eerst interview in Frankrijk zodat je niet terug gestuurd zou worden naar Slovenië, maar je moest wachten tot je er je grote interview had en je door de mentale druk waaronder je stond je niet meer goed weet wat je in Frankrijk hebt gezegd, is geen afdoende uitleg. Er kan immers van je verwacht worden dat je tegen de asielinstanties van een Europees land vanaf het begin de waarheid vertelt over je identiteit, gezien dit een kernelementen is van je verzoek om internationale bescherming .

Je legt wel een kopie van je taskara neer waarmee je je verklaringen over je identiteit kracht bij wil zetten, maar ook over dit document zijn je verklaringen niet consistent. Je verklaart hier immers over dat deze van je werd afgenomen en in brand gestoken in Kroatië (CGVS 1, p. 5). Je stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter dat je originele taskera bij je ouders thuis ligt en je GSM, die een kopie van je taskera bevat, in Kroatië in beslag genomen werd door de politie (Verklaring DVZ, p. 10-11, punt 26). En ook op de dag van je asielaanvraag verklaarde je dat je een taskera in Afghanistan hebt (Fiche MENA, p. 2). Geconfronteerd met je verklaringen bij de DVZ, herhaal je nog eens dat je je originele taskera bij had, ze alles hebben afgenomen en in brand gestoken, maar dat alles nog in het registerboek in Afghanistan stond (CGVS 1, p. 14). Je biedt hiermee echter geen verklaring waarom je bij DVZ verklaarde dat je originele taskera thuis bij je ouders lag. Op 30 september 2025 stuurt je voogd per e-mail een kopie van je taskera door. Gevraagd hoe het komt dat je dit nooit eerder hebt neergelegd, stel je dat je je best hebt gedaan om het te bemachtigen, maar het heel moeilijk is om je te informeren bij de taliban over je dossier en een kopie aan te vragen (CGVS 2, p. 6). Deze uitleg is niet aannemelijk. Je verklaart immers dat je deze taskera al had in Afghanistan en het origineel exemplaar maar dertig à veertig dagen geleden is vernietigd (CGVS 2, p. 7). Nogmaals gevraagd waarom je nooit eerder een kopie hebt neergelegd, werp je op dat je toen je aankwam in België je geen contact had met je familie, maar alleen maar met je vader, die vervolgens in kader van je beroepsprocedure alles gedaan heeft om je documenten te verkrijgen (CGVS 2, p. 7). Deze uitleg is niet afdoende, gezien je tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaarde nog contact te hebben gehad met je moeder en ook je vader nog contact heeft met je moeder (CGVS 1, p. 6, p. 9-10). Bovendien ben je opnieuw tegenstrijdig over je taskera. Je past terug je verklaringen aan en stelt dat je in Kroatië maar een kopie bij had en niet je originele taskera (CGVS 2, p. 7). Dat je opnieuw tegenstrijdig bent over je identiteitsdocument, en plots met een kopie afkomt, terwijl je verklaarde dat de originele was vernietigd en dat je telefoon waarop je de kopie had in beslag zou zijn genomen, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid.

Hierbij moet benadrukt worden dat de kopie van je taskera niet volstaat als bewijs van je identiteit. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Je blijkt verder geen enkele notie te hebben van de Afghaanse kalender, terwijl je gedurende vijf jaar in Afghanistan naar school bent geweest (CGVS 1, p. 4, p. 7). Hierop gewezen, werp je op dat je klein was toen je Afghanistan verliet, je tot de vijfde klas hebt gestudeerd, maar je hersenen niet meer functioneren en je niet weet aan wat je moet denken, aan de problemen van je moeder en broers of je vader die het land heeft verlaten en dat je gek wordt in het open centrum en je niets begrijpt (CGVS 1, p. 8). Dit excuus kan niet overtuigen gezien je weldegelijk op andere vragen kan antwoorden tijdens je persoonlijk onderhoud. Zo weet je wel uit te leggen op welke plaatsen je gewoond hebt in Afghanistan (CGVS 1, p. 8), weet je ook je reisweg en problemen uiteen te zetten (CGVS 1, p. 12, p. 14-15), waardoor je bewering dat je hersenen niet functioneren bezwaarlijk als excuus kan worden beschouwd voor je gebrek aan kennis over de Afghaanse kalender. Dat je tijdens je tweede persoonlijk onderhoud nog verklaart dat je in Afghanistan niets hebt kunnen leren omdat je leerkrachten niet aanwezig waren en er niet goed werd lesgegeven, kan niet meer overtuigen, gezien je hier niets over aanhaalde tijdens je eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 14-15).

Daarbij ben je ook niet consistent over je familie in Afghanistan. Zo ben je tegenstrijdig over waar je maternale ooms wonen. Je verklaart initieel dat je maternale oom D. A. in Sarai Shamali in Kabul woont (CGVS 1, p. 8). Gevraagd naar je maternale ooms, zeg je dat je er drie hebt: D. A., Gul Agha en Asif en stel je dat ze alledrie in Shokay wonen. Er wordt je nog eens ter bevestiging gevraagd of D. A. ook in Shokay is, wat je bevestigt en je stelt vervolgens ook dat hij altijd in Shokay heeft gewoond (CGVS 1, p. 11). Gevraagd hoe het dan kan dat je bij hem in Kabul hebt verbleven, werp je op dat het een andere D. A. is, die dezelfde naam heeft maar ergens anders verblijft (CGVS 1, p. 12). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien je hem ook aanwees als je maternale oom en je expliciet stelde dat je er drie had (CGVS 1, p. 8, p. 11-12). Hierop gewezen kan je enkel stellen dat je dat inderdaad hebt gezegd, maar bied je verder geen uitleg voor je tegenstrijdige verklaringen.

Ook over je paternale ooms ben je tegenstrijdig. Je beweert dat je er vier hebt, maar dat ze alle vier overleden zijn (CGVS 1, p. 11). Later tijdens je persoonlijk onderhoud verklaar je echter dat je vier paternale

ooms in je dorp wonen (CGVS 1, p. 19). Er wordt je nog eens expliciet gevraagd of je vier paternale ooms daar nu nog wonen, waarop je dit bevestigt en toevoegt dat ze allemaal daar zijn (CGVS 1, p. 19). Dat je dan, geconfronteerd met je tegenstrijdige verklaringen, opwerpt dat je hun families bedoelt, kan niet meer overtuigen (CGVS 1, p. 19).
Dat je niet consistent bent over je taskera, je geen kennis hebt van de Afghaanse kalender en je bovendien tegenstrijdig bent over waar je familie verblijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van verklaringen over je identiteit en herkomst. Hierbij dient benadrukt te worden, dat het aan jou als verzoeker om internationale bescherming toekomt om duidelijk zicht te geven op je herkomst en identiteit."

Daarnaast wordt door de commissaris-generaal tevens met reden vastgesteld dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade:
"*Je vrees wordt ondermijnd door de vaststelling dat je gedurende zes à zeven maanden in Frankrijk verbleven hebt, je wel vingerafdrukken hebt gegeven, maar je er voor zover je weet geen internationale bescherming hebt aangevraagd. Je stelt hierover dat je het systeem niet kende en de levensnorm er niet zo goed was, je wel een kamer in een opvangcentrum had en een voogd, maar het eten niet zo goed was als je wilde, dat ze maar 220 euro op je kaart stortten en dit niet genoeg was om kledij te kopen en het schoolsystem ook niet goed was, waardoor je besloot naar België te komen (CGVS 1, p. 13). Uit de Eurodac Search Result dd. 15/01/2024 blijkt echter dat je weldegelijk asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. Dat je er dan gedurende enkele maanden verbleef en vervolgens weer vertrok, zonder de uitkomst van je procedure af te wachten, getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven kan immers verwacht worden dat hij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient en het resultaat van deze procedure ook afwacht. Dat je dat niet deed, tast de door jou aangehaalde vrees aan.*"

Voorts wordt wat betreft verzoekers vluchtrelaas in de bestreden beslissing op pertinente wijze overwogen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de opgeworpen relatie met het meisje uit zijn dorp:
"Verder kan er hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan je relatie met S.. Je weet immers amper iets over haar te vertellen. Er wordt je gevraagd wat je leuk vond aan S., waarop je het nietszeggende antwoord geeft dat het een kwestie van het hart was en het gebeurt en nog verdere beeldspraak gebruikt, maar je niet concreet kan vertellen wat je leuk vond aan haar. De vraag nogmaals herhaald, tracht je je er vanaf te maken door simpelweg te poneren dat je alles aan haar leuk vond (CGVS 1, p. 16). Opnieuw weet je niets concreet te vertellen over S. zelf. Gevraagd om iets over haar te vertellen, blijf je opnieuw vaag en stel je dat ze een goed meisje was met een mooi karakter, dat alles wat ze deed goed was, ze niets verkeerd deed en ze geen slecht meisje was (CGVS 1, p. 16). Erop gewezen dat je verklaringen heel weinigzeggend zijn, en gevraagd over wat S. deed of waarover jullie spraken, weet je enkel te zeggen dat ze van plan was om groter te worden in de toekomst en te trouwen met jou, maar dat het niet mogelijk was (CGVS 1, p. 16). Dat jullie enkel over trouwen zouden praten, en je voor de rest niets kan vertellen over S. is echter niet aannemelijk. Dat je dermate weinig over S. weet te vertellen en je verklaringen niet doorleefd zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van je relatie met S..
Bovendien ben je ook tegenstrijdig over wat er tussen jou en S. gebeurd is voor jullie werden ontdekt. Bij DVZ verklaarde je dat jullie seks hadden toen jullie werden betrapt (CGVS vragenlijst, p. 2, punt 5). Gevraagd wat jullie zoal deden wanneer jullie afspraken, stel je tijdens je persoonlijk onderhoud echter dat jullie geen haram dingen deden, jullie op de lippen kusten, en toen jullie in de boomgaard waren jullie elkaars handen vasthielden (CGVS 1, p. 17). Later tijdens je persoonlijk onderhoud zeg je echter dat jullie haram dingen aan het doen waren toen jullie werden betrapt (CGVS 1, p. 18). Gevraagd wat je daarmee bedoelt, stel je dat jullie samen waren, je tegen haar zei dat ze met jou moest trouwen en jullie verliefd waren op elkaar (CGVS 1, p. 18). Erop gewezen dat je tot nu toe gezegd had dat jullie gekust hebben, elkaars handen hebben vastgehouden, en expliciet gevraagd of jullie meer gedaan hebben dan dat, stel je dat jullie alleen gekust hebben en niets meer hebben gedaan. Je zegt dat jullie die dag wel van plan waren om meer te doen, maar het niet is gebeurd (CGVS 1, p. 18). Gewezen op je tegenstrijdige verklaringen, kan je enkel stellen dat jullie die dag van plan waren seks te hebben en daarvoor enkel op de lippen hadden gekust (CGVS 1, p. 18). Dat je bij DVZ enerzijds stelt dat jullie seks hadden toen jullie werden betrapt, maar tijdens je persoonlijk onderhoud verklaart dat dit niet is gebeurd, zet de geloofwaardigheid van je problemen verder op de helling.
Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan je verklaringen dat je na de problemen en voor je vertrek nog anderhalve maand bij je maternale oom D. A. in Sarai Shamali in Kabul zou hebben verbleven (CGVS 1, p. 8). Zoals hierboven reeds gesteld ben je immers tegenstrijdig over zijn woonplaatsen.
Tijdens je tweede persoonlijke onderhoud verklaar je dat je familie nog problemen kent en dat de broers van S. bij de taliban zijn, dat ze functies hebben en ze naar de woning van je moeder zijn gekomen om navraag te doen over jou (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar de functies van de broers waarvan je zegt dat ze bij de taliban zijn, herhaal je slechts dat ze zijn beginnen werken voor de taliban na je vertrek voor je verder praat over de algemene situatie van Afghanistan. Erop gewezen dat het belangrijk is dat je op de gestelde vraag antwoordt, stel je niet op de hoogte te zijn, dat je alleen je moeder hebt horen zeggen dat ze bij de taliban zijn en ze een huiszoeking hebben gedaan, maar jij in België bent, dus je het niet weet (CGVS 2, p. 5-6). Gevraagd of je het aan je moeder hebt gevraagd werp je op dat ze als vrouw niet naar buiten mag komen en ze zich dus niet kan

informeren. Gevraagd of je maternale ooms het niet weten, antwoord je compleet naast de kwestie dat zelfs als je maternale ooms het zouden weten, ze niet in staat zouden zijn om iets te doen (CGVS 2, p. 6). Dat je enerzijds stelt dat de broers van S. bij de taliban zijn en functies hebben, maar anderzijds helemaal niets weet te vertellen wat deze functies dan zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van je problemen nog verder."

Inzake verzoekers psychologische problematiek wordt daarnaast terdege als volgt gemotiveerd:
"*Er kan daarnaast geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit jouw psychologische problemen. Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan je vluchtrelaas, terwijl jij onder meer deze gebeurtenissen aanduidt als bron van je problemen (CGVS 1, p. 4). Voorts zijn de psychologische problemen zoals beschreven in de door jou neergelegde attesten en jouw verklaringen niet afdoende om aan te nemen dat jij zou lijden aan ernstige psychologische problemen die aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit jouw verklaringen blijkt dat je stress en angst hebt en dat je medicatie neemt (CGVS 2, p. 8-9). Uit jouw attesten blijkt verder ook dat je constant heel veel stress ervaart dit jou angst en paniekaanvallen geeft, je slecht slaapt, last hebt van nachtmerries, piekergedachten hebt en gevoelens van onmacht en hopeloosheid ervaart. Deze klachten hebben effect op jouw dagelijks functioneren doordat je erg vermoeid bent en je moeilijk kan concentreren. Nergens in deze attesten wordt een duidelijke diagnose naar voren geschoven. Er valt bovendien, in het attest dd. 10 april 2025, te lezen dat je je beter voelt en er een positieve evolutie is. Verder blijkt uit jouw verklaringen dat je, ondanks deze psychologische problemen, in België naar school kan gaan en kan werken, en je je – naar eigen woorden – hebt aangepast (CGVS 2, p. 4, p. 8, p. 9). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom je je bij terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen en daar zou kunnen deelnemen aan het publieke leven zoals je ook in België doet. Dat jouw voogd na je persoonlijk onderhoud per e-mail dd. 13 oktober 2025 liet weten dat jij in oktober opnieuw twee afspraken hebt gepland bij de psycholoog, verandert hier niets aan. Het CGVS betwist immers niet dat je een psycholoog raadpleegt*."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.
De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen in België en op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

In tegenstelling tot wat verzoeker ter terechtzitting lijkt voor te houden is de commissaris-generaal in de huidige bestreden beslissing wel degelijk tegemoet gekomen aan de vaststellingen van de Raad zoals geformuleerd in het vernietigingsarrest van 19 mei 2025 en is er thans, na overigens een nieuw gehoor op 2 oktober 2025, omstandig rekening gehouden met verzoekers medische problematiek zoals blijkt uit de hoger weergegeven motieven en de vaststellingen onder 2.3.2. (supra) en 2.3.5.2. (infra).
Wat betreft de draagwijdte van het gezag van gewijsde van vernietigingsarresten van de Raad - met concrete aanduidingen - in het asielcontentieux, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat de commissaris-generaal na de vernietiging van zijn beslissing gehouden is om opnieuw op te treden, maar er hem daarbij een discretionaire bevoegdheid wordt gelaten voor wat betreft de inhoud van zijn handelen. De verplichting tot optreden belet aldus niet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de nieuwe beslissing.

Door meermaals zijn medische problematiek te benadrukken en te wijzen op zijn psychologische problemen waarmee verweerder omstandig rekening heeft gehouden, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen.

De Raad moet vaststellen dat, de overwegingen onder 2.3.2. in acht genomen, verzoeker ook met de bijkomende attesten en stukken bijgebracht middels zijn aanvullende nota die onder meer zijn psychologische problemen in lijn met de eerder neergelegde attesten en zijn beperkte intellectuele capaciteiten aanstippen, niet aantoont dat zijn "*vermoedelijke lagere cognitieve mogelijkheden*" (cf. stuk 11, verzoekers aanvullende nota) ertoe zou leiden dat van hem - iemand die verklaart omwille van een gegronde vervolgingsvrees te zijn gevlucht uit zijn land van herkomst alwaar hij tot de vijfde graad naar school is geweest, religieuze lessen heeft gevolgd in de moskee en soms meewerkte op de gronden van de familie en dus wel in staat bleek actief deel te nemen aan het dagelijkse leven (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4, 10; Verklaring DVZ, p. 6) - niet mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en familiale situatie en dat hij consistente, aannemelijke verklaringen kan afleggen over de omstandigheden van zijn vrees en de persoonlijke vervolgingsdaden jegens hem en zijn familie. De meerdere vastgestelde inconsistenties en onaannemelijkheden kunnen in de gegeven omstandigheden dan ook niet zomaar worden toegeschreven aan een laag IQ of psychologische problemen.

Hierbij wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en cognitief minder gevorderd is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde, consistente en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en zijn eigen leefwereld betreffen. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees, te meer de Raad daarnaast vaststelt dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en de hem verleende steunmaatregelen, onredelijke verwachtingen werden gesteld (supra 2.3.2.).

De Raad stelt vervolgens nog vast dat de aangevoerde psychologische/medische problematiek -waaromtrent bovendien nog geen sluitende diagnose voorligt - geen verband houdt met de criteria inzake de vluchtelingenstatus noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling'. Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg, in zoverre deze noodzakelijk zou zijn, zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.
Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen niet heeft plaatsgevonden op een objectieve wijze, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare stukken en de door verzoeker geschetste context.

De Raad meent tot slot dat de door verzoeker overige neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van deze in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:
"*De overige documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen.*
Wat betreft de spraakberichten die je liet horen tijdens je persoonlijk onderhoud, waarvan je stelt dat ze afkomstig zijn van je vader (CGVS 1, p. 5-6), dient opgemerkt te worden dat deze spraakberichten van eender wie afkomstig kunnen zijn en ze al helemaal niet afkomstig zijn uit een objectieve bron. Ze kunnen gemakkelijk op jouw vraag en instructies opgesteld zijn. De bewijswaarde ervan is aldus uitermate beperkt.
Wat betreft de taskera's die je neerlegt van je vader en moeder, moet worden herhaald dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten beperkt is wegens wijdverspreide corruptie.
Wat betreft de psychologische attesten die je neerlegt, moet erop gewezen worden dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin jij je psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het CGVS betwist niet dat je een zekere mate van psychologische problemen hebt, maar stelt anderzijds vast dat er nergens in jouw attesten een concrete diagnose wordt gesteld. Daarnaast bieden de attesten geen steun voor je verklaarde problemen in Afghanistan.
Het medisch attest dat je neerlegt kan enkel aantonen dat je twee littekens hebt. Ook dit vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het voorschrift dat je neerlegt kan verder louter aantonen dat er jou medicatie werd voorgeschreven.
Het elektronisch voorschrift en de foto van de medicatie die je neerlegt, hebben louter betrekking op medicatie neemt, zij kunnen echter niet aantonen dat jij niet in staat zou zijn om terug te keren naar Afghanistan.

De brief van de Afghaanse vriend, die schrijft dat hij je al sinds je kindertijd kende, kan verder ook niet dienen om je identiteit te bevestigen, gezien hij geen objectieve bron is."
Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347).

2.3.3.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban kwamen op 15 augustus 2021 opnieuw aan de macht en kondigden de heroprichting van het 'Islamitisch Emiraat Afghanistan' aan. Sindsdien is de uitsluitend uit mannen bestaande, door Pashtunen gedomineerde zogenaamde interim-regering van de taliban, permanent geworden. Deze heeft haar macht verder geconsolideerd en evolueert in de richting van een theocratische politiestaat. De macht is gecentraliseerd onder de hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhunzada, die absolute macht geniet en de politieke, bestuurlijke en religieuze instellingen van Afghanistan controleert (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16).

De taliban hebben een de facto regering ingesteld met een politiek monopolie, vergelijkbaar met een eenpartijstaat. Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de maatschappelijke ruimte ('civic space') is sterk ingeperkt door beperkingen ten aanzien van internationale en lokale media, alsook door de arrestatie van critici. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Afwijkende meningen worden onderdrukt door middel van mediacontrole, intimidatie en bestraffing, waardoor veel critici gedwongen worden te vluchten, zich te verbergen of aan zelfcensuur te doen. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen. De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025. Bronnen melden dat er in het land op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. De bronnen bevatten meldingen van willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies en de doodstraf, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling, evenals andere beperkingen van de grondrechten – gepleegd, onder meer, in het kader van de handhaving van strenge moraliteitswetten en de inperking van de maatschappelijke ruimte (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-21).

De taliban volgen een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam, waarbij zij zich baseren op de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na hun machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af, verklaarden zij dat de sharia als rechtssysteem zou gelden en begonnen zij met een toetsing van de bestaande wetgeving aan de sharia, zonder de resultaten daarvan bekend te maken of te preciseren welke wetten van kracht bleven (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-24, 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De de facto-autoriteiten, waaronder de hoogste leider van de taliban, leggen hun religieuze ideologie door middel van talrijke beperkingen op aan de bevolking en hebben mondelinge en schriftelijke instructies, decreten, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die gebaseerd zijn op hun eigen interpretaties van de sharia. Deze verschillende decreten en instructies streven ernaar de sharia te doen naleven in het dagelijkse leven en hebben impact op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. De *de facto*-overheden hebben talrijke regels ingevoerd die alle aspecten van het dagelijks leven, zoals het reguleren van het gedrag en het uiterlijk van de bevolking, het verbieden van activiteiten die in strijd worden

geacht met de sharia (zoals poëzie over relaties tussen mannen en vrouwen, universitaire studieprogramma's met onderwerpen als democratie en mensenrechten, gender en vrouwen, en media-inhoud die in strijd is met de islamitische wet en religie), het drastisch beperken van de rechten van vrouwen en meisjes (zoals toegang tot hoger onderwijs boven 12 jaar, toegang tot parken en badhuizen, toegang tot bepaalde tewerkstelling, geen tewerkstelling meer van vrouwen bij nationale en internationale NGO's, sluiten van schoonheidssalons), of het reguleren of beperken van religieuze en culturele praktijken (zoals het vieren van niet-soennitische feestdagen). Er bestaat een breed scala aan instructies en decreten met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, het verbod op schaken of muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 28 en Annex 3).
De de facto autoriteiten zijn begonnen met het formaliseren van de uitvaardiging en bekendmaking van wetten en andere instructies, onder meer door officiële staatsbladen samen te stellen. Niettemin is de hoogste leider van de taliban voornamelijk blijven regeren bij decreet, uitgevaardigd vanuit zijn machtsbasis in Kandahar, en zijn ook mondelinge mededelingen van beperkingen blijven plaatsvinden, zij het met een onduidelijke juridische status. Dit heeft geleid tot een gefragmenteerd en onzeker juridisch kader, dat wordt gekenmerkt door vage instructies die aanleiding geven tot uiteenlopende interpretaties door individuele handhavers. Verschillende bronnen wijzen echter op een algemene tendens naar een meer uniforme handhaving in het hele land, hoewel nog steeds regionale verschillen werden gemeld als gevolg van interne meningsverschillen en lokale invloeden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 26-27).

De meest omvattende reeks beperkingen is opgenomen in de zogenaamde moraliteitswet die op 31 juli 2024 werd gepubliceerd. In de moraliteitswet van 31 juli 2024 worden, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet.
De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen strenge kledingvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. Naast beperkingen op afbeeldingen van levende wezens en verplichtingen met betrekking tot de uitoefening van de godsdienst, waaronder het bidden, specificeert de wet verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Het geheel van deze regels leidt verder tot het institutionaliseren van genderapartheid.
De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 heeft de *de facto*-regering een Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan. Dit wetboek bevat 119 artikelen en verschillende bepalingen lijken in strijd te zijn met internationale mensenrechtennormen. Opvallend is dat er termen als 'slaven' en 'meesters' worden gebruikt, en sommige bronnen suggereren dat dit wetboek indirect slavernij toestaat. Het wetboek verdeelt de samenleving bovendien in vier sociale categorieën: 'geleerden', 'de elite', de 'middenklasse' en de 'lagere klasse'.
Wanneer een misdrijf wordt begaan, worden de soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader, waarbij de straffen zwaarder worden naarmate de sociale status van de veroordeelde lager is. Verder zou dit wetboek naar verluidt het gebruik van lijfstraffen uitbreiden, het recht op een eerlijk proces beperken en een ruime onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen mogelijk maken. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. In het wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het significant beperken van fundamentele vrijheden van personen en de "civic space", zoals

het onderdrukken van een vrije meningsuiting, en verhoogt het risico op foltering, ernstige mishandeling en wijdverspreide schending van de rechten van de beschuldigde.
In het wetboek worden aanhangers van de Hanafi-school beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters (‘*mubtadeh*’). Het is toegestaan om personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, te doden met de toestemming van de “Imam”. De bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving alsook het beledigen van talibanleiders wordt strafbaar gesteld. Hierdoor wordt oppositie tegen en kritiek op de taliban gecriminaliseerd. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een ‘rebel’ (‘*baghi*’) wordt gedefinieerd als iemand die ‘ernaar streeft (morele) corruptie te verspreiden’ en het wetboek bepaalt dat zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Eenieder mag een ‘rebel’, d.i. iemand die zich niet aan de morele wetten houdt, bestraffen. Het wetboek bepaalt tevens dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van (morele) corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Verder bepaalt het wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals ‘een wond of blauwe plekken’, en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het wetboek. De echtgenoot mag tazir-straffen uitvoeren. Geweld tegen vrouwen wordt gelegaliseerd.
Er is geen publieke aankondiging van dit nieuwe wetboek geweest en er is momenteel geen informatie beschikbaar over de tenuitvoerlegging ervan. (EUAA, “*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 27 maart 2026, p. 2-5; met verwijzing naar Rawadari, “*Press Release Regarding the Implications of the “The Criminal Procedure Code for Courts” Issued by the Taliban*”, 22 januari 2026, via een consulteerbare weblink).

Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 27, 34-42).
De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s. De MPVPV is het voornaamste orgaan dat toezicht houdt op het privéleven van mensen en op de naleving van de voorschriften. Er wordt gemeld dat de handhavers van de MPVPV beschikken over uitgebreide bevoegdheden, waardoor zij bijvoorbeeld personen kunnen vasthouden of buitengerechtelijke straffen opleggen. Er zijn verder voortdurend meldingen van geweldgebruik door hen, waaronder verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 30-32). Ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.
Binnen hun mandaat kunnen MPVPV-handhavers regels en instructies stapsgewijs en via een glijdende schaal afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die de handhaver passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 29-30).
De de facto autoriteiten hebben ook provinciale handhavingscomités opgericht ter ondersteuning van de uitvoering van de moraliteitswet in de provincies. Ondanks inspanningen om de handhaving systematischer en consistenter te laten verlopen, werden in 2025 nog steeds enkele regionale verschillen gemeld. Deze inconsistenties werden deels toegeschreven aan uiteenlopende normen die door lokale feitelijke functionarissen worden gehanteerd en aan de dubbelzinnige formulering van sommige bepalingen van de moraliteitswet, waardoor ruimte blijft voor uiteenlopende interpretaties. De vage formuleringen van de uitgevaardigde instructies bieden individuele handhavers eveneens ruimte om deze soepel dan wel strikt toe te passen.
Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 32 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 29-30).
In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 27).

De taliban heropenden de rechtbanken in heel Afghanistan, vervingen het voormalige personeel door mannelijke rechters die in madrassa's waren opgeleid en die de opdracht kregen de sharia volledig toe te

passen, onder meer door hudud- en qisasstraffen op te leggen. Sindsdien hebben de rechtbanken doodstraffen en zweepslagen opgelegd en zijn in sommige gevallen executies en geselingen in het openbaar uitgevoerd. De interpretatie van de sharia wordt grotendeels overgelaten aan individuele rechters, die tijdens gerechtelijke procedures over vrijwel volledige bevoegdheid beschikken. Dit heeft geleid tot aanzienlijke verschillen in de uitspraken.
Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Sindsdien hebben feitelijke rechtbanken doodstraffen en geselingen opgelegd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).
In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, ontucht, overspel, voorhuwelijkse en buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1).
Geselingen worden gebruikt als aanvullende straf naast een gevangenisstraf en als bestraffing van zogeheten morele misdrijven, zoals het 'weglopen van huis' door vrouwen, seksuele betrekkingen tussen mannen van hetzelfde geslacht en buitenechtelijke betrekkingen, en naar verluidt ook voor diefstal, het drinken van alcohol en drugshandel. Bovendien bepaalt de in februari 2026 uitgevaardigde 'Wetboek van Strafvordering voor rechtbanken' dat 'personen die de leiders van de taliban beledigen' worden bestraft met 20 zweepslagen en een gevangenisstraf van zes maanden. In sommige gevallen werden grote groepen personen tegelijkertijd gegeseld en vonden geselingen in het openbaar plaats, onder meer in sportstadions. Naar verluidt werden met name 'morele misdrijven' in het openbaar bestraft, waarbij de facto functionarissen van de MPVPV en imams deze gebeurtenissen aankondigden om publiek te trekken. (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 42-44; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-6).
Hoewel er talrijke meldingen zijn van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling, bestaan er geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen wegens de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Tevens maakt de VN melding van een aantal executies sinds 2021. Verzamelde gegevens suggereren een aanzienlijke toename van het aantal geselingen: in de eerste zes maanden van 2025 werden namelijk 326 mensen gegeseld, waaronder 64 vrouwen. Dit betekent meer dan een verdubbeling ten opzichte van dezelfde periode in 2024 en meer dan een vervierdoudiging sinds 2023. In de periode van 1 januari tot en met 30 september 2025 registreerde UNAMA lijfstraffen inzake 656 personen (518 mannen, 131 vrouwen, 5 meisjes en 2 jongens). In de periode van 1 oktober tot en met 31 december 2025 werden volgens de gegevens van UNAMA 287 personen gegeseld, waaronder 253 mannen, 30 vrouwen, drie jongens en één meisje. (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs. Dit heeft impact op de onderwijssector waar bepaalde seculiere vakken worden geband, terwijl religieuze onderwerpen zijn uitgebreid en bevorderd. De de facto autoriteiten werken aan de herziening van het schoolcurriculum voor particuliere en openbare scholen, waarbij vakken worden verwijderd die worden beschouwd als zijnde 'in strijd met' islamitische voorschriften en de Afghaanse cultuur, zoals vakken met betrekking tot maatschappij, democratie en burgerschap. Universiteiten hebben verder de opdracht gekregen om 18 vakken waarvan wordt aangenomen dat zij in strijd zijn met de sharia niet langer te onderwijzen, waaronder onderwerpen met betrekking tot gender, vrouwen, democratie en mensenrechten.
De de facto autoriteiten hebben inspanningen geleverd om de madrassa's reguleren, onder meer door informele madrassa's te registreren. Deze inspanningen hebben ertoe geleid dat volgens de de facto autoriteiten tot augustus 2025 bijna 23.000 madrassa's officieel waren geregistreerd. Slechts een beperkt aantal daarvan betreft nieuw opgerichte instellingen, namelijk ongeveer 316 (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34).
Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Er wordt opgemerkt dat de hoogste leiding van de taliban van meet af aan geen voorstander is geweest van het idee dat vrouwen madrassa's bezoeken en dit evenmin heeft aangemoedigd, met name vanwege de opvatting dat

hiervan gebruik zou worden gemaakt als omweg om algemene vakken te onderwijzen voor vrouwen. Er zouden meer inspanningen worden geleverd om ervoor te zorgen dat madrassa's voor vrouwen zich uitsluitend richten op religieuze vakken en dat deze maas in de regelgeving wordt gedicht.
Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft tevens de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs en het naleven van relevante regels opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 115-117).

De de facto autoriteiten hebben de toegang tot sociale media en de vrijheid van meningsuiting steeds verder beperkt. Zij waarschuwen tegen online-inhoud die volgens hen religieuze overtuigingen, de openbare zeden of maatschappelijke waarden ondermijnt en monitoren sociale media actief. Het MPVPV stelt online-inhoud te monitoren en naar verluidt houdt DGI journalisten, activisten en gebruikers van sociale media in de gaten, via een speciale eenheid voor digitale surveillance die onlineactiviteiten monitort. Daarbij worden onder meer journalisten, activisten en andere gebruikers gevolgd en worden personen die de taliban online bekritiseren gearresteerd. De speciale VN-rapporteur voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan rapporteerde dat lokale bronnen waarschuwden voor het 'uitgebreide gebruik' van digitale en fysieke surveillance, waaronder toezicht op sociale media, controles van mobiele telefoons bij controleposten en het gebruik van informanten. Kritische uitingen op sociale media kunnen leiden tot huiszoekingen, willekeurige arrestaties en detentie, ook van familieleden, waardoor een klimaat van angst en zelfcensuur is ontstaan. Dit geldt ook voor Afghanen in het buitenland die vrezen voor de veiligheid van familieleden die in Afghanistan zijn achtergebleven. De beperkingen zijn in 2025 verder aangescherpt. Internetdiensten werden in verschillende provincies afgesloten en op 29 september 2025 werd het internet gedurende 48 uur in het hele land uitgeschakeld. Er is geen officiële reden voor de afsluiting bekendgemaakt, hoewel sommige bronnen suggereren dat deze bedoeld was om 'immorele activiteiten' aan te pakken.
Ook werden gebruikers van sociale media, waaronder TikTok-gebruikers en journalisten, gearresteerd wegens vermeend 'onwettige', 'onislamitische' of kritische online-inhoud. Hoewel de taliban niet over een even geavanceerd technisch surveillancesysteem beschikken als sommige andere landen, beschikken zij volgens bronnen over een groot netwerk van menselijke informanten, onder meer informanten in moskeeën, onder buren en onder de algemene bevolking. Hierdoor beschikken de taliban alsnog over een groot bereik en een aanzienlijke capaciteit op het gebied van surveillance. Personen die als critici worden geïdentificeerd, kunnen daardoor ernstige gevolgen ondervinden. De toenemende controle en surveillance hebben de ruimte voor vrije meningsuiting en onafhankelijke berichtgeving aanzienlijk beperkt (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-23).

Blasfemie is strafbaar volgens de Hanafi rechtsschool met de dood. Beschuldigingen van blasfemie kunnen betrekking hebben op anti-islamitische geschriften of uitlatingen, kritiek op de taliban of positieve opmerkingen over modern onderwijs in tegenstelling tot het onderwijssysteem onder de taliban. Bekeerlingen en personen die afwijken van de islam zouden zich naar verluidt niet publiekelijk uitspreken, aangezien het bekritiseren, verlaten of veroordelen van de islam in Afghanistan taboe is. Daarom worden er in Afghanistan slechts zeer weinig incidenten met betrekking tot niet-gelovigen en afvalligen geregistreerd. Zoals reeds vermeld, bepaalt het Wetboek van Strafvordering dat het toegestaan is personen te doden die "valse overtuigingen verdedigen die in strijd zijn met de islam" of "anderen tot dergelijke overtuigingen uitnodigen". Het bepaalt tevens dat het bespotten en belachelijk maken van islamitische voorschriften, evenals het verlaten van de hanafitische rechtsschool, kan worden bestraft met een gevangenisstraf van twee jaar (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-26; EUAA, "*COI Query: Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 2-5).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan

gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan. Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 45-49).
De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 49-51). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.
De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de*

facto-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen".* Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld; Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om nader onderzoek en stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom,

alcohol drinken of omgaan met vrouwen en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.
Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid:

(1) Personen die worden geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd

Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten).
Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door de de-factoautoriteiten worden geviseerd.
Dit profiel moet worden samengelezen met het tweede risicoprofiel.

2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden

Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien dergelijke feiten door de taliban als morele misdrijven worden beschouwd en door de de-factoautoriteiten regelmatig worden bestraft met lijfstraffen.

Voor andere personen van wie wordt aangenomen dat zij in Afghanistan of in het buitenland religieuze, morele en/of sociale normen hebben overtreden/overschreden, dringt zich in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals het beroep (in het bijzonder kunstenaars, kappers, medewerkers van schoonheidssalons), het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als een persoon "*die de religieuze, morele en/of sociale normen overschreden*" heeft. Het komt aan verzoeker toe dit concreet aan te tonen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 41-46).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota verschillende getuigenverklaringen, schooldocumenten en documenten inzake zijn loopbaan en tewerkstelling bijbrengt, hij zijn verblijf in België benadrukt waaronder een deel tijdens zijn minderjarigheid evenals zijn medische kwetsbaarheid en cognitieve beperking aanhaalt met ter terechtzitting deels in het Nederlands afgelegde verklaringen, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.
Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan alwaar verzoeker tot minstens zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven en waar hij tot de vijfde graad naar school is geweest, religieuze lessen heeft gevolgd in de moskee en soms meewerkte op de gronden van de familie (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4, 10; Verklaring DVZ, p. 6). Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, te meer verzoeker blijkens zijn verklaringen tot april 2023 in Afghanistan heeft verbleven, aldus anderhalf jaar na de machtsovername door de taliban (eerste persoonlijk onderhoud, p. 13; tweede persoonlijk onderhoud, p.12) zodat niet gesteld kan worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden hem onbekend zijn. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.
Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn moeder, drie broers, maternale oom en paternale ooms nog in Afghanistan verblijven (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5-6; eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, 10-11, 19; Verklaring DVZ, p. 9). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contacten onderhoudt met zijn familie (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5; eerste persoonlijk onderhoud, p.10-11).
Nergens uit zijn verklaringen kan trouwens blijken dat al deze familieleden sinds geruime tijd in België zouden verblijven zoals plots zonder enig begin van bewijs wordt aangehaald in het verzoekschrift terwijl verzoeker tijdens het laatste onderhoud uitdrukkelijk aangaf geen familie in Europa te hebben (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5, 11-12).
Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou alsook verklaarde dat hij een soennitisch moslim is en in België elke vrijdag naar de moskee gaat (Verklaring DVZ, p. 6; tweede persoonlijk onderhoud, p. 16-17; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker, wiens vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, daartoe in gebreke.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers betoog dat hij zal moeten reizen met Europese documenten, te dezen niet dienstig is daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder een geloofwaardig specifiek profiel, niet problematisch.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, in acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen, kan in casu niet aangenomen worden dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding waaronder (een toegeschreven) verwestering.

2.3.3.4. Het begrip “ernstige schade” in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals aangehaald door verzoeker heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
Voormeld oud artikel 48/4, § 2, b), thans vervat in artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347), stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en dus heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.
Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.
Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).
De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).
Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.
Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van juni 2026 (p. 74: "*It is important to note that serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QR). In itself, unless there is intentional conduct of an actor, the general unavailability of healthcare or other socio-economic elements is not considered serious harm meeting the requirements of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QR*.").
Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.
De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.
Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.
De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.
Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort.

Begin 2026 re-escaleerde het conflict tussen Afghanistan en Pakistan toen het eerder overeengekomen staakt-het-vuren in februari 2026 werd geschonden. Dit conflict heeft ontheemding aangewakkerd en woonhuizen en opvangcentra, gezondheidszorginstellingen en humanitaire locaties, winkels en voertuigen vernietigd of beschadigd. Verder zijn als gevolg van de vijandelijkheden de operaties voor het verlenen van humanitaire hulp opgeschort. Ook zijn onderwijs, gezondheidszorg en voedingsvoorzieningen verstoord of opgeschort (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 20).

Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn moeder, drie broers, maternale oom en paternale ooms nog in Afghanistan verblijven (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5-6; eerste persoonlijk onderhoud, p. 8, 10-11, 19; Verklaring DVZ, p. 9). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contacten onderhoudt met zijn familie (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5; eerste persoonlijk onderhoud, p.10-11).
Nergens uit zijn verklaringen kan trouwens blijken dat al deze familieleden sinds geruime tijd in België zouden verblijven zoals plots zonder enig begin van bewijs wordt aangehaald in het verzoekschrift terwijl verzoeker tijdens het laatste onderhoud uitdrukkelijk aangaf geen familie in Europa te hebben (tweede persoonlijk onderhoud, p. 5, 11-12).
Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn reisweg betaald heeft en zijn familie "veel gronden" heeft (eerste persoonlijk onderhoud, p. 13-14, 10; Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.
Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, met duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.3.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking worden genomen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet).
Hierbij moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.
Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast vinden er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF.
In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).
In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 52-70; COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30

september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025.
Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 56-58; COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60; COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers.
In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.
Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar). Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende Tehreek-e Taliban doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een "open oorlog" tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.
In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit 'explosions / remote violence' in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan volgens VN-bronnen minstens 143 het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen. (COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan.
Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa
Uit de thans aanwezige landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van juni 2026.

Door algemene informatie te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie.

De Raad merkt verder geheel ten overvloede op dat verzoeker, die heden meerderjarig is en nog over een netwerk beschikt in zijn regio van herkomst, door louter te verwijzen naar zijn jonge leeftijd en vertrek uit Afghanistan alsook zijn lang verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen en lagere cognitieve capaciteiten - de vaststellingen onder 2.3.2. en 2.3.3.2. en 2.3.3.3. (supra) in acht genomen - hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag en wijst op het hoger belang van het kind, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker thans meerderjarig is.
Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens deze bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.
De Raad merkt hierbij op dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid een voogd werd toegewezen en wel degelijk persoonlijk werd gehoord tijdens zijn beide gehoren op het CGVS, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijke onderhouden de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.
In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten, thans of ten tijde zijn van minderjarigheid niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst hierbij op de vaststellingen onder 2.3.7. (supra) en stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU